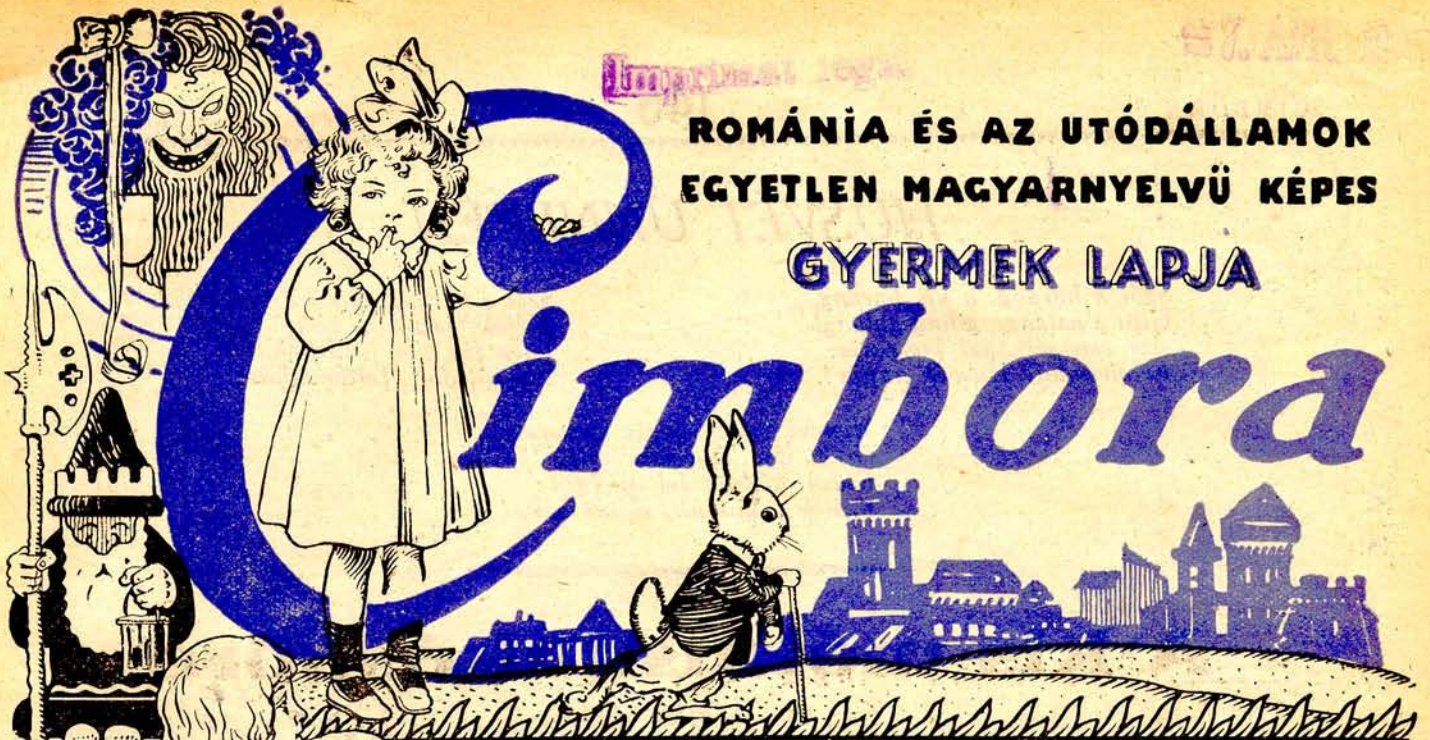

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

K-SAVELYD

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

E—ó. Husvét ünnepén.
Fábián Gyula: A kis mokus lakáspöre
E—ó. Beszélgetés a gölyával.
Vajda István: Nyuszi.
Lengyel Miklós dr.: Magyar Pantheon.
(Petőfi Sándor).
Petőfi Sándor: Füstbement terv.
Benedek Elek: A szovátai berbécsek.
Móra Ferenc: A selyemkendő.
E—ó. Így készül a butor.
Elek nagyapó: Veréb Jankó
lovat őriz.
Elek nagyapó üzenetei.
Fejtörő.
A Cimbora könyvvására.

1928. ÁPRILIS 10.

10

szám

HUSVÉT ÜNNEPÉN

*Szól a harang, a kis harang,
Giling-galang, giling-galang!
Azt csengeti, azt kongatja:
Felvirradott Husvét napja!*

*Szól a harang, mind azt mondja:
Jertek, jertek a templomba!
Isten fia már nem halott,
Feltámadott, feltámadott!*

*Mennek, mennek az emberek,
Öreg, ifju, gyermekesereg,
Esdve néznek fel az égre:
Szállj le közénk, áldott béke!*

E-6.

A kis mókus lakáspöre

Irta: FÁBIAN GYULA.

A mókuska téli álmát aludta egyszerűen, de izlése-
sen berendezett lakásában. A lakás egy óriási tölgy üre-
gében volt. E'ég tágas és mindenképen helyes lakás. Az
egyik sarokban száraz mohából, illatos szénából megve-
tett puha ágyacska állott. A másik sarokban élelmiszer
v'ot fölhalmozva, amelyet a mókus egész nyáron át
nagy fáradozással gyűjtött. Dió, mogyoró, bikinakk, fe-
nyőmag, árpa, buza, meg a jó Isten tudná elősorolni azt
a sokféle magvat, amely a kis éléstárban, példás rend-
ben tornyosodott a lakás sarkában.

Egy hózivataros, hideg téli napon félénk kopogtatás
verte fel álmából a mókuskát.

— Kip-kop.

A mókuska kidörzsölte az álmot szeméből és az aj-
tóhoz ment.

— Ki kopog? Mi kopog?

Alázatos, könyörgő, csipogó hang felelt az ajtón ki-
vül a kérdésre:

— Jaj, jaj édes mókuskám, könyörülj meg rajtam.
Kint jártam ebben az átkozott időben és nem tudtam
visszaröpülni a fészkembe. Alázatosan kérlek, hogy bo-
csáss be a lakásodba, míg egy kissé fölmelegedek és
ujra visszaröpülhetek a fészkembe. Igen szépen kérlek!

A mókuska nagyon megsajnálta a szegény kis ve-
rebet, kinyitotta az ajtót és bebocsájtotta a lakásba.

Egy kis nőveréb tipegett be az ajtón. Szegénykének
a havas esőtől csapzott volt a tolla. Bőrig ázott a kis
madár. Ugy didergett, úgy vacogott a csőre a kis nyo-
morultnak, hogy a mókuska alig tudott egy kis lelket
verni beléje. Mohából, szénából jó fészket gomolyított
neki, beleültette, maga is melléje feküdt és vastag téli
bundájával melengette.

A kis veréb lassan magához tért. Fölmelegedett,
fölelénkült, a szemét vidoran jártatta körül a barátság-
gos oduban.

— Mily pompás lakás, — csipegte kényesen — az
igaz, hogy csak egyszobás, de azért eléggé meleg. Ne-
künk kétszobás lakásunk van a csűr eresze alatt, de
nagyon huzatos. A férjcském jobb csüdje már egészen

reumás. Alig várjuk, hogy nyár legyen és felutazzunk
Pestre. A Császárfürdőben egy pár iszap-pakkolás hely-
rehozná őt.

— Bizony a jó lakás nagyon fontos. Özvegy létem-
re ez a jó lakás egyetlen vigaszom. Nyáron a tölgy pom-
pás lombja hűsíti, télen a vastag fa kérge megóvja a
zimankótól az én odumat. Jól esik pihenni benne.

— Szabad kérnem egypár szem magocskát, — hi-
zelkedett a vendég a magányos özvegynek. — A fér-
jcském ma nem mehetett a bankba, hogy betétünkből
hözhatott volna valamit. De hiszen érted, kérlek, ez már
előfordul a legelőkelőbb házaknál is.

— Örülök, hogy szolgálhatok valamivel. Csak tessék.
Az asszonyka alaposan neki látott a mókuska élés-
tárának. Annyit evett, hogy úgy megduzzadt a begye,
akár a dob.

A mókuska ásitott.

— Bocsáss meg kérlek. Nekem le kell feküdnöm,
hogy a téli álmat folytassam.

— Unalmas gavallér vagy! Hölgytársaságban is al-
vásra gondolsz!...

A mókuska szégyelte magát, de nagyon álmos volt.
Összekuporodott az ágyacskáján és aludni próbált.

De a kis veréb nem maradt nyugton. — Csirr-csurr,
rityi-ti-ti-rutyu-tyu... csirregett folyton a mókuska fü-
lébe. Be nem állott volna a csőre. Nagyon kellemet-
len volt.

A mókuska föl-fölriadt az álmából, de nem tudott
sem ébren lenni és társalkodni kis hölgyvendégével, sem
pedig el nem alhatott a szószátyár fecsegés miatt.

A veréb utójára azt mondta a mókuskának:

— Ha már udvariatlan vagy, engedd meg legalább,
hogy elhívjam a férjcskémet, aki megértő finom lélek.
Szegény, ebben a rossz időben, a huzatos lakásban,
azokban a nagy kongó, fütetlen termekben unatkozik.
Engem is bizonyára keservesen nélkülöz. Ugy-e megene-
geded te kedves, hogy elhozzam magammal és bemutas-
sam neked?

A mókuska mit tehetett? Ráhagyta, hogy jó, hozza

hát el a férjét, mutassa be, aztán csak menjenek Isten-hírével és hagyják már őt békében aludni.

A kis veréb elrepült és csakhamar visszatért a párjával. A férj nagyfejű, széles begyű, borzas tollu veréb volt. Az ugrálásán csöppet sem látszott az, hogy reumas lenne a lába. Lármásan csiripelve köszöntötte a mókuskát, megelégedését fejezte ki a pompás lakás fölött és otthonosan letelepedett.

A szegény mókuska egyszer csak azon vette magát észre, hogy a két veréb kihuzgálja az ágyából a szénát, meg a mohát. Az érdemes pár pompás fészket harácsoltt össze magának. A gazda pedig a puszta, kemény padlón feküdt. A kényelmetlen fekvéshez hozzájárult az is, hogy a verebek folyton lármáztak. Hol összevesztek, hol pedig kedvesen összebékültek. De a veszekedés is, meg a kibékülés is mindig nagy csipogással járt. Azt képzelte, hogy olyan a koponyája, mint a rosta, amelyiket tűz fölött ráznak és kukoricát pattogtatnak benne.

— No, majd csak elül a szél, eláll a hóvihár és elhagyják a lakását ezek a szemtelen verebek, gondolta magában. Ezzel a reménységgel vigasztalta magát.

Nem úgy lett. A két veréb nagyon jól érezte magát a finom lakásban. Már engedélyt sem kértek, ha megéheztek, nekiestek a mókuska éléskamrájának és pusztították kegyetlenül. A téli eleség-halmocská nagyon lefogyott.

Másnap sem mutatott a két veréb semmi szándékot arra, hogy odébb álljon. Már a mókuska nagyon megalkotta a vendégeskedést, megkeményítette a szívét és megszólalt:

— Most már nem viszkét a fülem bojtja. Ez a legjobb barométer. Azt mutatja, hogy odakünn szép idő van. Nekem nehezemre esik megválni kedves társaságotoktól, de kénytelen vagyok figyelmeztetni benneteket arra, hogy most kiváló alkalom kínálkozik ilyen szép időben fölkeresni a saját lakásokatokat is. Vegyünk hát végbucsut egymástól.

A veréb-papa buzgón pislogott.

— Igen. Igen. Értelek nagyon jól. El is megyünk. El bizony. De mielőtt elmennék, fényes estélyt adunk a tiszteletedre. Meghívjuk a sógoromat, a komámat, az unokatestvéreimet és ezeknek sógorait, komáit és unokatestvéreit. Te leszel szíves és megengeded, hogy éléskamrából is kölcsönözzünk valamit a lakomához. Nyáron kamatostul visszafizetünk mindent.

— No még ezt az egyet megengedem. Hát csak menjetek és hívjátok össze a társaságot.

A mókuska azt remélte, hogy a két veréb kirepül, ő becukja és elreteszeli jól az ajtót és bizony nem enged be senkit a lakásba. De volt a verebeknek magukhoz való eszük! Nem esoda, hogy olyan nagy buksi fejük van. Csak férj-uram röpült ki, az asszonyka ott maradt vizyázní, hogy ki ne rekessze a mókus az urát!

Csakhamar szállingozni kezdett a vendégkoszorú. No díszes társaság volt, — mondhatom. A pökhen-di verébbad nekiesett a mókuska éléstárának és olyan pusztítást vitt végbe, hogy egy tatárjárás kismiska a verébtudomány mellett.

Bezzeg kiment az álom a szegény mókus szeméből, mikor a pusztítást látta. Az éktelen láрма mellett nem lehetett aludni. A vendégek úgy összeszemetelték a la-

kást, hogy a mókuska sirni szeretett volna elkeseredésben.

A vén garázda veréb egyre kiáltozott.

— Jó lenne nekünk ez a lakás, ha a mókus nem foglalná el a legkényelmesebb zúgot! Nem is értem, miért nem mondjátok fel neki a lakást?! A nagy erdőben már szabad lakás-forgalom van! Nincs már lakáshivatal. Mondjátok fel neki. Hurcolkodjék ki a lakásunkból!

Szegény mókuska torkát fojtogatta az elkeseredés. Haragosan ripakodott rá a verebekre.

— A lakás az enyém. Takarodjatok innen.

— Szabad a lakásforgalom. Te menj ki innen! Ha nem tetszik, szaladj panaszra a sóhivatalhoz — lármáztak a verebek. — Ott igazságot adnak neked.

A szemtelenebbek még össze is csipkedték a boldogtalan mókuskát. Szegény, látta, hogy semmit sem tehet a csunya, erőszakos népség ellen, elhatározta, hogy panaszra megy a bíróhoz, a vén lángbagolyhoz. Hátha segít rajta?

A tudós bagoly figyelmesen hallgatta meg a mókuska panaszát. Azután megfontoltan megszólalt.

— Csunya sérelem esett rajtad. Ha te pörbe fogod a verebeket, akkor kétségtelen, hogy a törvény neked ad igazat. De hátha a verebek meg se jelennek a bíróságnál az idézésre? Majd elhúzzák, halogatják a pört, te pedig lakás nélkül maradsz egész télen át. Azonban jó tanácsot adhatok neked. Ha megfogadod, (amint én a verebek kapzsiságát ismerem) sikerülni fog neked bejutni a lakásodba. Azután el ne feledd, hogy máskor a jószívűségedet csak arra érdemes teremtésekre pazarold!

A bagoly jó tanáccsal látta el a kárvaltott mókuskát. Sietett is szótfogadni a tapasztalt jogtudósnak és fölkereste a hörsögöt.

A hörsög jóízűen hortyogott gabonás zsákjain földalatti kamrájában. A mókuska alig tudta fölírzni álmából. Mikor végre elmúlt az álmosága, érdeklődve hallgatta meg a mókuska panaszát. Mikor jól megértette, hogy miről van szó, mérgesen ugrott föl a buzás zsákról.

— Hallatlan szemtelenség! Jaj! Megüt a guta mérgebben! Még ilyen csunya dolgot nem hallottam életemben! Szaladj a rendőrségre. Kérj karhatalmat és lakoltasd ki azt a haszontalan népséget!...

— Nem megy olyan gyorsan. Meg a bagoly jó tanácsot adott. Biztosan fog sikerülni. Csakhogy ahhoz a tanácshoz arra lenne szükségem, hogy egy kis zsák gabonát kölcsönözz nekem!...

A hörsög mérge azonnal elpárolgott a verebek ellen, mikor hallotta, hogy a mókus kölcsönt akar fölvenni tőle.

— Hja! Az uj buza még messze van. Magam sem tudom, hogy a készletem futja-e odáig? Nagyon nehéz az élet...

— Váltót adok a kölcsönről és ötven százalék kamatot fizetek.

— Hogyne segítenék barátom azok ellen a csunya verebek ellen. Itt a váltó, csak ird alá. Ezt a zsák buzát elviheted. Járj szerencsével.

A mókus hátára kapta a zsákot és a nagy tölgyfa alá lopakodott. Egy galagonya védelme alatt megleste, hogy mit csinálnak a verebek?

Csakhamar tisztában volt a helyzettel. A veréblakodalomnak vége volt. Ugy látszik, hogy az eleségnek is a nyakára hágtak, mert egy-egy veréb kiszállott az oduból és ugyancsak forgatta a nyakát jobbra-balra és keresztette a szemét valami enniváló után. De bizony nem akadt ott semmi. Mikor a mókuska meggyőződött arról, hogy a verébsereg koplal, a fától pár lépésre kiszórta a buza felét a zsákból, a másik felét jól bekötötte és felkuszott a fára. Az oduval szemben elrejtőzött az ágak, meg a száraz, csörgő falevelek között, amelyek ott vöröslöttek még a fán és eltakarták, meg színükkel leplezték a mókuska vörös bundáját. Nagy kíváncsisággal leste, hogy mit csinálnak majd a verebek, ha észreveszik az újabb prédát? . . .

Minden úgy lett, amint azt a bölcs bagoly előre megmondta. Jól ismerte a verebek természetét.

Mikor a verebek észrevették az elszórt buzát, nagy vígan kiröpültek a lakásból és nagy mohósággal estek neki a lakomának. Minden óvatosságról megfeledkeztek. Egy sem akart kimaradni az evésből, így senki sem őrizte a lakást. Az ajtó tárva-nyitva maradt. A mókuskának nem volt más dolga, mint szépen besétálni az üres lakásba.

Meg is cselekedte. Besurrant az odujába és alaposan becsukta az ajtót, lerakta a buzászsákokot.

A verebek hamarosan felszedték a buzát a fagyos óról. Nagy csiripeléssel felröppentek, hogy jóllakottan behuzódjanak a pompás oduba.

Milyen nagy volt a meglepetésük, a hosszúságuk, amikor a lakás ajtaját zárva találták.

— Hej! Ki csukta be az ajtót! — lármázott, férj-uram.

— Én bizony, a háziur, — felelte mókuska.

— Ejnye hát csak bebocsájt bennünket? — csicsereggett kedvesen a veréb-asszonyka.

— Kívül tágasabb! . . .

— De hiszen majd én megmutatom magának, hogy mi a rend! — lamentált a vén garázda veréb. — Megfogadjuk prókátornak a rókát, majd az még a bundájából is kiforgatja kendet, nemcsak a mi lakásunkból. Micsoda méltánytalanság, hogy valaki egy egész familiát ki akar turni a lakásából! Ezt az igazságtalanságot nem tűrjük! Pörölünk! Pörösködünk, ha még a családi birtok el is uszik a perköltségen!

— Csak menjetek panaszra a sóhivatalhoz! — nevelt a mókuska.

A verebek mit tehettek? Nagy lármával felkerekedtek és elrepiültek.

A mókuska összekaparta a szétszórt fészket, újból puhára megvetette az ágyát, jól behuzta magát a bundájába és nagy igyekezettel hozzáfogott, hogy végigaludja téli álmát. A maradék buza elegendő táplálék volt egész tavaszig.

Pöröltek-e vagy nem pöröltek a verebek? azzal már nem törődött mókuska. De az bizonyos, hogy édesen aludt pompás lakásában egész tavaszig és ha verébcsiripelést hallott, gondosan bezárta a lakás ajtaját, mert még hallani sem akart veréb-fecsegésről . . .

(Szombathely.)

Beszélgetés a gólyával

Gólya, gólya, gólya,
Házunknak lakója,
Mondd meg, honnét jöttél?
— Onnét, hol soh' sincs tél.

Ugy-e, most itt maradsz,
Többet el sem is hagysz?
Adunk szállást neked,
Ne hagyj itt fészkedet.

— Kelep, kelep, kelep,
Gyermekem, nem lehet.
Én csak úgy élhetek,
Ha szabad lehetek!

E—ó.

NYUSZI

TAVASZI MESE

IRTA VAJDA ISTVÁN

Most a király felemelkedett ültől és arcán áhítatos ünnepélyesség kifejezésével lassu léptekkel megindult a patak felé. Közvetlenül mögötte a miniszterei haladtak, közöttük a fő-főminiszter, aki most is féltő gondnal vitte a Tavasznak szánt tojást. Óvatosan lépkedett, két mellső lábával erősen tartotta a káposztalevelet, s tekintetét egy szempillantásig sem vette le a tojásról. A többi miniszter mintegy testőrséget képezett körülötte és mindegyik arcára kirajzolódott fontos, nagy feladatának büszke tudata. A Husvétí Nyul követte őket, aki Nyuszi karjára támaszkodott, míg mögöttük a nyulak végnélküli hosszú sora kigyózott. Az egész nyulnemzettség összegyülekezett erre az ünnepélyes alkalomra és áhítatos néma csendben, apró léptekkel és tisztességtudóan hátravetett fülekkel követte uralkodóját, hogy szemtanuja legyen a tavasz tojás elkészítésének.

Nyuszin félelemmel vegyes meghatottság vett erőt. Amint némán haladt a Husvétí Nyul mellett, végigfutotta gondolatait a mai nap eseményein és mindez végtelenül titokzatosnak, furcsának tünt fel előtte. Több ízben titkon belecsempett a karjába, hogy meggyőződjék róla: ébren van-e és nem álmodik. Amde a csipés fáj, s ez döntő bizonyíték volt, hogy mindaz, amit lát és hall, valóság, s nem az álom játéki látomása.

Nem sokkal később a patakhoz ért a menet. A hold majdnem nappali fényvel borította el a tájat s így Nyuszinak nem nagy fáradtságába került, hogy a kristályvizű patak legmélyebb pontját kikeresse. A kökénybokor szolgálatkészen nyujtotta feléje egyik fehérvirágos ágát. Nyuszi odalépett, letépte, megállt a patak partján és kérdő tekintettel nézett a Husvétí Nyulra. A király és miniszterei mellette helyezkedtek el, míg a nyulak hosszú sorban a patak két partjára telepedtek.

Nyuszi a Husvétí Nyul egy intésére a virágos ággal keverni kezdte a patak csillogó vizét és ezzel megkezdődött a szertartás.

A nyulak áhítatosan hajtották meg fejüket és miközben a patak vize lassan fodrozni kezdett, a Husvétí Nyul megindultságtól remegő hangon fordult a Hold felé:

— Oh, Hold! Ezüstsugaru éjszakai vándor! Ontsd hát sugarad e kristályvizű patakra és segíts nekünk, hogy a nyulak nemzete ez évben is betarthassa a Tavasznak tett ígérését! Vará-

szold fényeddel ezüsfolyóvá e kis patakat és engedd, hogy csillogó ezüstje befussa a Tavasznak szentelt tojást! — Pillantása most Nyuszi felé fordult. Amaz elvette a tojást a káposztalevélről és lassu, megfontolt mozdulattal belemártotta a vízbe.

— Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, — számolt halkán maga elé.

Legutoljára mélyen, mélyen mártotta meg a tojást a vízben, azután óvatosan kiemelte belőle, két kézzel magasra tartotta feje fölé, úgy, hogy a vízcseppek, mint fénylő gyöngyszemek peregtek le róla. Ebben a szempillantásban ott termett az éjjeli szellő, fuvallatával lágyan fogta körül a tojást, úgy, hogy az néhány pillanat alatt megszáradt.

Farkas mindezt nagy megilletődöttséggel, a feladatot megillető komolysággal végezte és egy pillanatra sem vette le szemét a tojásról. A nyulak is mélységesen komoly arckifejezéssel álltak ott, míg a Husvétí Nyul különösképen szertartásosnak és ünnepélyesnek látszott. Mikor Nyuszi felpillantott, észrevette, hogy egy ragyogó szépségű, bájos arc hajlik feléje: A Tavasz volt a maga teljes pompájában. Rámosolygott Nyuszira és így szólt hozzá:

— Jól végezted dolgodat, kis Farkas! Pompásan helyettesítetted a Husvétí Nyulat és igen szépen megegyeztetted számomra a tavasztojást. Köszönöm! Hálából én is örömet akarok szerezni neked. Két kívánságodat teljesítem a munka jutalmául, de gondold meg hamarosan, mit kívánsz, mert a hold már lefelé halad az égen!

(Folyt. köv.)

Előfizetési felhívás! Kérjük azokat az előfizetőinket, akiknek előfizetése lejárt, hogy az előfizetési díjat mielőbb küldjék be, mert a Cimborát, amely olvasóinak mindig több és több élvezetet, szórakozást nyújt, fennakadás nélkül csak így küldhetjük tovább.

MAGYAR PANTHEON

Írta: Lengyel Miklós.

PETŐFI SÁNDOR

1823—1849.

I.

A mult század elején az életre ébredő magyarság példátlan gazdagsággal ontotta a költők, írók, művészek, tudósok és politikusok egész sorát. A sors azt akarta, hogy a magyarság elfoglalja méltó helyét Európa művelt nemzetei között.

A nagy magyar Alföld ajándékozta nekünk Petőfi Sándort. Kiskőrösön 1823. január elsején született, de gyermekéveit már Félegyházán töltötte. Apja itt folytatta mészáros mesterségét, de csakhamar Szabadszállásra költözött, hol már bérlő és kocsmáros is. Anyagi gondjai nincsenek a családnak, a szülők gondosan neveltetik fiukat.

A gyermek nem sokáig maradt egy helyen; Félegyháza, Kecskemét, Szabadszállás, Szentlőrinc, Pest, Aszód a fontosabb állomások. 15 éves korában már megismerkedik a szerencse forgandóságával; apja elszegényedik és fia neveléséről már csak szükösebben gondoskodhatik. Ekkor kerül Selmecre. A serdülő ifjút már valami belső nyugtalanság szorongatja; az iskola padján nem jól érzi magát; a lángész megmozdul benne; a mindennapi élet egyhangúsága nem elégíti ki többé. Nagyratörő, irodalmi tervek keletkeznek lelkében, az érvényesülési vágy lázasan gyötri. Selmecen színészek jelennek meg; a színpadon ott látja azt a romantikus, érdekes és változatos világot, mely felé álmái vonzzák. Tanmányait elhanyagolja és már álmodozik arról, hogy annak a mindennapitól annyira eltérő érdekes világnak katonája lesz. Apja, tanárai, szállásadója nem láthatnak lelkébe, csak a szokatlant, a különöst veszik észre, sejtelmük sem lehet arról, miért jár olyan rajongva a fiu a selmeci német színházba. Össze kell ütközni az álmodozó fiunak a való élettel. Apja haragszik rá, tanárai a fékezhetetlen, rossz diákot látják benne; Petőfi pedig kiszabadítja magát a való világból; elindul az álmok országa felé. A való világ fájdalmat okoz, a dicsőség délibábja csalogatja. Gyalog indul Pestre és a Nemzeti Színház szolgálatába áll. Itt azonban nagy csalódás éri; az álmoképek szétfoszlanak, az érvényesülés ideje még nem jött el számára. Talán el sem meri mondani nagyratörő terveit a már országos hírű színészeknek. Apró szolgálatokat teljesít a színház körül. Rövid pesti tartózkodás után egyik rokonához kerül Cstfiasszonyfára, de itt is csalódás vár rá. Rokona nem sokáig gondoskodik róla, Keserűség tölti el a lelkét, de feltűnik előtte egy új délibáb, mely ellenállhatatlanul ragadja maga felé. Ki akar szakadni a mindennapi, számító, napról-napra egyformán élő emberek társadalmából. A színészpálya csak töviseket termelt számára, itt van előtte a katonai pálya: Sopronban belép az egyik gyalogezredbe. Innen Grácba, majd Horvátországba megy ezredével. Súlyos betegséggel kórházba kerül; a 18 éves ifju még nem bírja a nehéz szolgálatot; úgy tetszett, hogy pályája végéhez közeledik. A sors azonban vigyáz kiválasztottjaira. Talán a sok csalódást és testi szenvedést is csak azért zuditotta rá, hogy lelkét megfinomítsa. A végzet egy jólelkű katona-orvost használ

föl eszközül: a beteg Petőfi megszabadul a katonaságtól. Ekkor jön Pápara. Csak rövid pihenő következik életében, melyet keserves vándorlás követ; majd ismét Pápa a nyugvó-pont. Egyik tanára foglalkozáshoz juttatja, az iskolai évet befejezi; részt vesz az iskolai önképzőkör munkásságában; megismerkedik Jókaiával. De mindezeknél fontosabb, hogy megteszi az első lépést az anynyiszor megálmódott dicsőség felé: a kor legtekintélyesebb lapjában, az Athenaeumban, megjelenik Borozó című költeménye.

Tanulmányait Pápán nem fejezheti be; jövedelme nincs, elszegényedett apja nem támogatja. Az érdekes színészi élet ismét maga felé csábítja s megindul hosszú vándorutjára, hol kevés dicsőség, de végtelen sok szenvedés vár rá. Székesfehérvár és Kecskemét a főállomások; nagy szerepet sohasem játszik, mert hangja, alakja és arcjátéka nem nyerik meg a közönség tetszését. Kecskemét után a pozsonyi nyomoruság következik, majd Pest, 1845-ban Debrecenben játszik, majd vándorutra kél. A sok nyomoruságtól kimerülve érkezik vissza; rettenetes telet tölt a nagy alföldi városban.

1844. a sorsfordulat éve. Februárban indult Pest felé. Hiszi, érzi, tudja, hogy mindent egy koc-

kára tett fel. Magával viszi költeményeit. Több visszautasítás után Vörösmartyhoz fordul. A nemzet koszorus költője felismeri tehetségét, verseit kiadatja és a hányt-vetett életű költő-színészt besegíti segédszerkesztőnek Vahott Imre lapjához, a Pesti Divatlaphoz. Megélhetése biztosítva van, kötetének sikere emeli munkakedvét, tekintélye fokról-fokra növekszik; a fiatal költői nemzedék rövid idő múlva vezérét látja benne. Ekkor ismerkedik meg Csapó Etelkával. A hirtelen elhunyt leánya nagy hatással van a költőre; Petőfi meg-rázó költeményekben siratja el a tizenhat éves korában elhalt leányt. A kötet Cipruszlombok Etelka sirhalmára címen jelenik meg. Ez a szomorú érzés nem köti le sokáig a lobbanékony költőt; megismerkedik Mednyánszky Bertával. Ennek a leánynak képe szorítja ki szívéből Csapó Etelka alakját; az ismeretség azonban hirtelen megszakadt, a szülők nem akarták lányuk sorsát a még mindig bizonytalan jövedelmű költő sorsával összekapcsolni. Az ismeretségnek egy újabb kötet vers az eredménye: A szerelem gyöngyei. Ekkor már nagy költői sikerei következtében barátok és hódolók vették körül, de megszólaltak irigyei, el-lenségei és a régi költői iskolának hívei is.

BCU FÜSTBEMENT TERV

Irta: PETŐFI SÁNDOR.

*Egész uton —haza felé —
Azon gondolkodám:
Miként fogom szólítani
Rég nem látott anyám?*

*Mit mondok majd először is
Kedvest, szépet neki?
Midőn, mely bölcsőm ringatá,
A kart terjeszti ki.*

*S jutott eszembe számtalan
Szébbnél szebb gondolat,
Mig állni látszék az idő,
Bár a szekér szaladt.*

*S a kis szobába toppanék ...
Röpült felém anyám ...
S én csüggtem ajkán ... szótlantul ...
Mint a gyümölcs a fán.*

A szovátai berbécssek

Irta: BENEDEK ELEK.

Nem tartom fölöslegesnek előrebocsátani, hogy Szováta székely falu a Kis-Küküllő mentén s berbécs magyarul kost jelent. Most már mehetünk Maros-Vásárhelyre, a Török főhöz címzett korcsmába. Meglehet különben, hogy ennek a korcsmának ma már hire-pora sincs, mert én most a régi jó világban járok, amikor hat sájn-krajcár volt egy kupa bor s egy petákért mérték egy font húst.

Ez igazán jó világ volt.

Azt képzelem, hogy ott vagyok én is a Török fő-ben s nézem nagy gyönyörűséggel, amint egy

dali szép legény kiáll a korcsma közepére, ösz-szeveri sarkantyus csizmáját, oda-odavet egy ezüst tallért a pengő cimbalomra s nagyokat kur-jantván, biztatja a mórékát: huzzad, cigány, huz-zad! Nem ide való, de ismeri az egész vidék. Nagy Ádámnak, a híres magyarországi zsellérnek a fia: Tamás. Széles tüsző a derekán: arannyal ezüsttel. Százával veszi a tulkot, ezrével a juhot s hajtja ki Magyarországra. Amikor ő beül a Török fő-be, megtelik a korcsma vásáros embe-rekkel. Itt számlálja le Nagy Tamás a sárga ara-nyakat, a tejfehér tallérokat a székely gazdák-

nak, akiktől tulkot, vagy juhót vesz. Kimegy a korcsma udvarára, hol összekeverődve bögnek a tulkok, bégnek a juhok, egyik-másik tulkot megtapogatja, s szebbeket meg is simogatja, aztán bemegy a korcsmába, leülteti az atyafiakat, megtraktálja magyarosan és fizet.

— No, ma többet nem veszek, — mondta Nagy Tamás, — huzzad, cigány! A székely atyafiak lekönnyökölnek az asztalra s a boros üvegek körül gyönyörködnek a „magyarországi” legény táncában. Aztán lassankint megtelik a korcsma. Ki egy pohár italra jó be, ki hogy megbámulja a magyar táncot. Mert más a magyar s más a székely tánc.

— Huzzad, cigány, huzzad!

— Ugy látszik, jó vásárja volt öcsémuramnak, — szólal meg egy öreg székely a sarokból. Észre sem vették eddig az öreget. Meghuzódott egy sarokban s egymagában iddógált. Még lájbi sem volt rajta s az inge fekete volt a szánportól. Szegény napszámos embernek látszott, nem ismerte senki.

Nagy Tamás a fekete inges atyafi felé fordult.

— Bizony, jó vásárom volt, bátya.

— Meghiszen azt, de még jobb lenne, ha megvenné az én berbéceimet.

— Hát hol vannak a kend berbécei? Talán bizony a holdban?

— No, no, öcsém uram, nincsenek azok olyan messze. Csak itt Szovátán.

— S hány berbéce van kendnek?

— Van vagy száz, én bizony nem is számláltam mostanság.

— Ne tréfáljon, bátya.

— Én-e, öcsémuram? Nem szoktam én tréfálni. Ugy tudja meg, öcsémuram, hogy az én berbéceim nyakát akármelyik mészároskés el sem vágja, olyan berbécek azok.

— Hm, szeretném látni.

— Hát akkor jöjjön Szovátára.

— El is megyek.

— De adjon ám előpenzt, öcsémuram, mert erősen keresik a berbéceimet.

— Mi a becsületes neve?

— Kisgyörgy Máté.

— Elég-e tiz arany? Adjon irást róla.

— A tiz arany elég, de irást nem adok róla.

— Már hogyne adna?

— Nem én. A székely embernek a szava az irás. Az apám sem tudott írni, a nagyapám sem, mégis mind becsületes emberek voltak.

Nagy Tamás belémarkolt a tüszőjébe s lefizette a tiz aranyat.

— Hanem igaz, el is feledtem — mondja Nagy Tamás — az én embereim ma hazaindulnak azzal, amit összeszedtem. Elhajtja-e kend Aradig a berbéceket?

— El én, Ha én nem, a fiam; ha a fiam nem, a lányom. Hát csak kerüljön hozzánk, öcsém-

uram, s ha a nevémet elfelejtené, csak kérdezze meg, hol lakik az az ember, akinek az a sok berbéce van: utba igazítják.

Kisgyörgy Máté a zebkendője sarkába kötötte a tiz aranyat, felült a szekere, melyen faszemet hozott a városba s szép csendesen hazacogott. Nagy Tamás táncolt tovább; majd leült az asztalhoz, ivott a székely atyafiakkal. Egyszer megszólalt egy atyafi:

— Uram, ugy szemlélem, hogy az a szovátai ember megcsalta kigyelmedet.

— Hogy-hogy?

— Nincsenek berbécei.

— Hát miért nem szólt akkor, amikor lefizettem a tiz aranyat?

— Az apám mindig azt mondta nekem: gondold meg előbb jól fiam, a mielőtt szólnál. Jól megdöntöttem.

— A tüzes istennyila üssön a kend megdolásába! Hé, korcsmáros! nyergeltesse fel a lovamat! Mert tudják meg kendtek, nem a tiz aranyat sajnálom, de hogy meg tudott csalni az a „bugyuta” góbé. No, megállj!

Fölpattant Nagy Tamás a lovára, s vágatott Kisgyörgy Máté után. De nagy haragjában itt is rossz utra tért, ott is. Sötét este lett, mire Szovátára ért. Megállit az utcán egy legényt:

— Hé, öcsém, hol lakik az az ember, akinek az a sok berbéce van? (Persze, hogy a nevét már elfeledte.)

— Az az ember? — felelte a legény s elkezdett röhögni, — csak jöjjön utánam az ur, oda vezetem.

— Hát te mit röhögsz?

— Jó kedvem van, mi köze hozzá? Szabad székely vagyok. Szabad nekem röhögnöm, sirnom, táncolnom, tudja meg az ur. Itt lakik az az ember!

Nagy Tamás a sötétben is kivett annyit, hogy a fekete ember tornácos kőházban lakik. A kőbálványos kapu még nyitva s nagy tágas udvarra lép, hátul az udvarban kettős kőcsűr, nagy eserepes istállók, ólak. Azt hitte, hogy a „szabad székely legény” megtréfálja. Szabad annak nemcsak röhögni, de tréfálni is. Le sem szállott a lóról, belekiáltott a sötét udvarba: hé, legény, hol vagy, jere!

Jött is mindjárt egy legény.

— Jó estét. Ki vagy te?

— Én Kisgyörgy Máté uram bérese, hát az ur ki légyen?

— Én meg Nagy Tamás vagyok, magyarországi bellér. Honn-e a gazdád?

— Honn vagyon, instállom. Éppen most ülték vacsorához. Tessék bemenni, ellátom én a lovat.

— Majd előbb benézek az istállóba.

Na, oda benézhetett. Nyolc cimeres ökör hevert a hidláson. Aztán tehén is vagy hat. De még ló is volt hat. Borju, csikó temérdek.

A szemé-szája tátva maradt Nagy Tamásnak. Azt hitte: álmodik. Hogy annak a fekete inges embernek ennyi szép marhája legyen! Egészen megkönnyebbült a lelke. Nem is kérdezte, hol vannak a berbécek. Ahol ennyi szarvasmarha van, lesz ott juh is, berbécs is százával.

Kisgyörgy Máté uram minderről nem tudott semmit. Asztalnál ült feleségével, nagy legényfiával s szép eladó leányával. Az asztal közepén nagy kerek tálban párállott a töltött káposzta. Egyszerre csak kopogtatnak az ajtón s még tessék sem várva, beállit Nagy Tamás.

— Adjon Isten jó estét, bátyám uram!

(Most már bátyám uram volt.)

— Isten hozta, öcsémuram, kerüljön elébb.

Fölkelt az asztaltól Kisgyörgy uram, elejébe ment vendégének, fogadta nagy áradozással: kerüljön elébb, üljön ide az asztalhoz, a mi szegény asztalunkhoz. Zsuzsika, széket! Ejnye, ejnye, de örvendek, öcsémuram. A töltött káposztát szereti-e? Hát a kolbászt? Feleség, bort a pincéből. Ugy tudd meg, hogy ez az ur magyarországi, annak a híres bellérnek, Nagy Ádámnak a fia.

Nagy Tamásnak elállott a szava. Ez nem is az az ember, akivel ő találkozott. Zsinóros zeke van rajta s kiragyg a zeke nyakán a lehajlott hófehér inggllér. Az asztalon cserépedények, de ő elébe finom porcellántányért tesz Zsuzsika s pirulva kínálja: tessék ebből a töltött káposztából.

— No, igazán jól cselekedte, öcsémuram, hogy még ma megtisztelte szegény házunkat, — áradozott Kisgyörgy Máté uram. — Vegye fel azt a poharat. Ejnye no, ne kínáltassa magát. Bátorabb legénynek szemlélttem ma délelőtt.

Végre megszólalt Nagy Tamás is.

— Hát, hogy az igazat mondjam, Kisgyörgy Máté uram, nem néztem ki ezt a jó módot kigyelmedtől. Ugyan bizony, miért hord kigyelmed szent a városba. Hiszen nincs rászorulva?

— Becsületes kereset nem szégyen, öcsémuram. Lássa, én ezzel kezdettem s ezzel is végzem. Szegény ember voltam s megsegített az Isten.

— Igazán megsegítette. Benéztem az istállójába. Milyen szép marhái vannak!

— No majd holnap meglátja a berbéceket is, — hunyorított az öreg.

— Nincsenek itthon?

— Kint vannak a réten.

Nagy Tamásnak feltűnt, hogy Kisgyörgyné asszony hirtelen szemrehányó tekintetet vetett az urára. Összenéztek a gyerekek is, a legény, meg a leány. Egy kicsit pirultak, meg mosolyogtak. Ugy tetszett, hogy szeretnének nevetni. De ámbátor ők is szabad székelyek voltak, a Kisgyörgy uram házánál nem volt szabad nevetni.

Aztán vacsora közben különös gondolatai támadtak Nagy Tamásnak. Egyszerre csak azon vette észre magát, hogy Kisgyörgy uram folyton

beszél, de ő abból nem hall semmit. Bele akadt a szeme a Zsuzsika szőke hajába, nefelejts szemébe s azon gondolkodott, hogy milyen jó volna, ha azokat a berbéceket együtt hajtanák el Aradig. Zsuzsika és ő. Ott aztán szépen megfogná a Zsuzsika kezét s vissza se eresztené többet. Aztán éjjel sem álmódott egyébről. Egész éjjel hajtották s terelgették Zsuzsikával ketten a berbéceket. Aranygyapja volt valamennyi berbécsnek s amerre elhaladtak, mindenütt megcsudáltak. Nemcsak az aranygyapjas berbéceket, de Zsuzsikát is. Gondolom, hogy Zsuzsika is ilyen formát álmódott, mert reggel, mikor Nagy Tamás az öreggel kiindult a rétre, pirulva kérdezte: Ugy-e, vissza jó ebédre? Ugy-e, vacsorára is itt marad?

Hát az egész életre nem maradt volna-e itt Nagy Tamás?

— Menjünk, öcsém uram, menjünk.

Felültek egy lőcsős szekérre. Kisgyörgy Máté uram keccentett s a székely lovak táncolya mentek ki az mentek ki az utcára. De Nagy Tamás nem a lovakban gyönyörködött. Amíg csak az ut el nem kanyarodott, folyton visszatekintgetett, köszöngtetett kalapjával Zsuzsikának.

— Visszajövök, vissza, — suttozta magában.

— Gyere, gyere, — mosolygott Zsuzsika.

Kint voltak a réten, vágattak a lovak, de tanyának hire-nyoma sem volt. Egyszerre aztán hirtelen megállította a lovakat Kisgyörgy Máté uram.

— Hó! Itt vagyunk. Imhol a berbécek.

— Hol? — kérdezte Nagy Tamás és körül nézett.

— Hiszen, ezek kövek!

— Ezek? Ezek a szovátai berbécek.

— Jól van, jól, olyanformák, mint a berbécek, de kövek.

— Azért mondtam, hogy akármilyen mészároskés él nem vágja ezeknek a nyakát!

Nagy Tamás arca elborult. Hát mégis igaza volt annak a székely embernek: Kisgyörgy Máté megcsalta őt. A szívébe nyilallott, hogy Zsuzsika apja csaló.

Észrevette ezt Kisgyörgy Máté uram.

— Ugy-e most azt gondolja öcsém-uram, hogy megcsaltam. Itt a tiz aranya s tanulja meg, hogy látatlanban ne vásároljon.

De már erre felderült a Nagy Tamás arca. Egy jó tréfa volt hát az egész. Hozzá még tanulságos. Neki meg hozott is egy jó — gondolatot. Mondta Nagy Tamás:

— Igaza van, bátyám uram, nem jó látatlanban vásárolni. De látottban jó, ugy-e?

— Bizony jó, öcsém.

— Bizony, ha jó, akkor adja nekem a leányát, bátyám uram.

— Jól megnézte?

— Meg én.

— Zsuzsika te! Ez az ur azt mondja, hogy jól megnézted téged. Hát te megnézted?

— Megnéztem én is, édes apám.

— Elhajtod-e vele a berbéceket Aradig?

— El én a világ végéig is.

... A kő-berbécek ott maradtak a szovátai réten, még mindig megveheti, aki akarja, no de

voltak Kisgyörgy uram aklában igazi herbécsek juhok, bárányok. Nagy Tamás álma mégis valóra vált: kettecskén hajtottak, terelgettek egy nyáját Magyarországra. Aranygyapja volt valamennyinek.

Legalább ők úgy látták.

(Kisbaczon.)

A selyemkendő

Irta: Móra Ferenc.

Ha én gyerekkoromban sirva fakadtam valamiért, arra mindig összeszaladt az egész ház. Arra meg még a harmadik szomszédban is megmozdultak, mikor édesapám a légyecsapó nyelét odacsatoltatta az asztalhoz:

— Varrju meg a farka, kappjon el a harcsa!

Nem ért az nekem semmit. Varju, harsa, légyecsapó engem meg nem ijesztett. Nekem csak az használt, ha az édesanyám szép csöndesen elsóhajtotta magát:

— Hej, lelkem, gyermekem, látom én, hogy mégis csak az öreg Hajduskáné fia vagy te!

No, én erre a mogyoróhéjba is bebujtam volna szégyenletemben. Azt gondoltam, annál nagyobb csufság nem érhet gyereket, mintha öreg Hajduskánénak hívják a szülőjét. Nem is csuda, mert öreg Hajduskánét mindig csak a pityergetéséről emlegették minálunk. Még az esőre is azt mondta édesanyám, ha permetezni kezdett:

— Megeredt már megint, mint a Hajduskáné könnye!

Eső azonban nincs olyan, amelyik el ne állna, hanem az öreg Hajduskáné könnye soha el nem fogyott. Én már arra is gondoltam, hogy nyilván azért nem szárad ki soha a Cseperke-patak, mert abba hull a Hajduskáné könnye. Éppen ott ki-gyózott el a házacskája tövében.

Volt is nagy ijedelem, mikor az édesanyám a kezembe adta egyszer az ételhordót. Tyukleves pompás szaga párázott ki belőle.

— Elszaladsz vele, fiacskám, az öreg Hajduskánéhoz. De sebesen járj ám, hogy melegen kapja szegény beteg asszony.

Reszketett a kezem, csörgött benne az éthordó, ahogy szepegve kérdeztem:

— De édesanyám, hátha most is sir?

Édesanyám mosolyogva cirógatta meg a ké-pemet:

— Szégyeld magad, fiacskám! Nem vét az szegényke senkinek sem a sirdogálásával. Van is neki kit siratni, az istenadtának. Mindenkije a temetőben lakik már neki.

Édesanyámnak magának is könnybe lábbadt a szemé s én is nyomban elpityeredek, ha el nem

Kint sütkérezett a napon, a nagy parajbokszaladok. De ugyan igyekeztem, hogy minél előbb meguszam a Hajduskáné könnyeit.

rok közt, amik egész belepték a parányi udvart. Tarka keszkenőjét mingyárt a szeméhez emelte, mikor meglátott.

— Ó, Istenkém, mintha csak a Jani fiamat látnám! Az is mindig leszakgatta a gombot az inge nyakáról.

A feje, a keze, a lába, az egész teste reszketett a töpörödött anyóknak, ahogy botjára támaszkodva betepegett a házba:

— Várj csak, kis gyerek! Majd hozok neked valamit.

Nagyon tüzelte a félsz a bokámat, de azért nem mertem elszaladni. Körülnéztem az udvaron, de ott is minden olyan szomorú volt. Még a nagy bolond bogácsok is mind lefelé lógatták a piros fejüket. A szitakötők olyan lomhán repkedtek, mintha át volna ázva a szárnyuk a Hajduskáné könnyeitől. Még a cinege is olyan szomorúan kiabált rám a kiszáradt eperfáról, hogy majd sirva fakadtam:

— Nincs, nincs!

— Nincs, nincs! — topogott ki az öreg asszony is a házból. — Semmit se találtam, lelkecském. Olyan az özvegyasszony, mint a megszedett fa, szivecském.

Megint hullott már a könnye, mint a zápor-eső s nagyon sebesen tudakoltam kifelé az utat. A kerítésnél jártam már, mikor utánam kiáltott:

— Hé, fiucska, gyere csak vissza! Mutatok valami szépet!

— De olyan vigan csilingelt a hangja, hogy erre már csakugyan visszafordultam. Ugyan mi lehet az, ami még a Hajduskáné bánatát is megvidámitja?

Egy kopott selyemkendő volt kiterítve a szalmañoszolyára. Piros rózsái kifakultak, széleit kicsipkázta a moly. Finom rojtja szétmállott az öreg asszony vézna ujjai közt, ahogy gyöngéden morzsolgatta velük:

— Tudod-e, mi ez, fiucska? Ez a Hajduska néni menyasszonyi kendője. Tudod-e, mire tartogatom én ezt, fiucska? A temetésemre, drágácskám. Ebben megyek én a jó Isten elejbe, úgy bi-

Igy készül a butor

— MÜHLBECK KÁROLY rajzával. —

Hangos az asztalosműhely. Van dolga gyalunak, fűrésznek. Gyalu szép simára gyalulja a deszkát. Fűrész darabokra vágja. Nyissz, nyissz, darabokra vágja. Darabokra vágott, szép simára gyalult deszkák! Öröm nézni rátok, Mi minden lesz belőletek! Asztal, szék, láda, pohárszék, ágy, ajtó. S még sok egyéb.

Nyissz, nyissz, dolgozik a fűrész. A gyalu sem pihen.

— Mit készít, mest' uram?

— Ládát.

— Milyen ládát?

— Tulipános ládát.

Ihol, már ott is a tulipán. A födelén, az oldalán. Jaj, de szép, jaj de szép! A magyarnak a tulipán a legkedvesebb virága. Nekem is ez a legkedvesebb virágom. Nincsen ennek párja széles e világon.

F—ó.

zony. Szegény uram is megőrül neki, hogy így megbecsültem ezt a drágaságot. A lelkem gyerekeim is mingyárt rám ösmernek, ha ezt látják a fejemen.

Nekipirult az orcája és ragyogott a büszkeség a szemében, ahogy hizelegve simogatta a kendőt. Utoljára fölemelte az egyik sarkát:

— No gyere, fiucska, te is megsimogathatod...

Nagyfelve végighuztam rajta a kezemet s csak otthon tudtam meg, hogy micsoda nagy tisztesség ért engem.

— Megmutatta a kendőjét? — mosolygott édesanyám. — Nagy dolog az, fiam. Nincs a királynak kincse, amit úgy féltene. Abban van már szegénykének minden boldogsága.

Mentül öregebb lett Hajduskáné, annál jobban őrizgette a kincsét. Még a templomba is magával hurcolta, szép vékony papirba takargatva. Otthon meg kiterítette az ágyon s úgy gyönyörködött benne napszámra. Ó Istenkém, milyen szép is lesz az, mikor ő majd selyemkendős fejjel ballag a csillagos mezőkön! Szinte hallotta már, hogy sutogják az angyalkák a háta mögött:

— Ejnye, de takaros öregasszony. Ez aztán tudja, mi az illendőség!

Akkor is a selyemkendőt cirógatta, mikor egyszer bezörgetett hozzá a libapásztor Márika. Hideg őszi alkonyat volt, goromba szél süvöltözött a deres tarló fölött. A vézna kis libapásztor dicsegetve bukott be az ajtón:

— Szeretnék egy kicsit melegedni.

Dermedt szájaeskája alig tudta kiejteni a

szót, kékes orcáján könny szivárgott végig. Az öreg asszony ijedten ugrott föl s odaállt az ágy elé, hogy a kincsét eltakarja.

— Itt ugyan nem sokat melegszel, gyerek, — mondta szigorúan s ahogy beszélt, lehellete egy-szere köddé változott a hideg szabában.

Libapásztor Márika már akkor fölkiporodott a padkára s kócos fejcskéjét mingyárt a vállára szegte. Az álom pillangója éppen csak megcsapta a szemét, mingyárt felköhögte magát.

— Jaj, — dörzsölte meg ijedtében a szemét. — elszöknek a libáim. Isten megáldja magát!

— Isten hirivel, — szólt utána öreg Hajduskáné s leült megint a kendője mellé. De megint felugrott, mert Márikát fojtogatta a köhögés az ablak alatt.

— Gyere csak vissza, te! — zörgetett rá hirtelen.

Márika visszajött, reszketve és szepegve. Vékonyka nyári ruháskájára az öreg asszony ráköttötte a selyemkendőt, szorosán, melendetően s nagy-sebesen kitolta az ajtón:

— Szaladj innen, de hamar, de sebesen!

Aztán odaállt a hasadt ablakhoz s onnan nézte sápadtan, megeredő könnyel, hogy tűnik el az őszi ködbe a selyemkendő, az egyik csücskével bucsut integetve. Uram-teremtőm, mibe menjen ő most már az Uristen elé?

Pedig az angyalkák bizonyosan elkészítették már akkor azt az aranykoronát, amivel öreg Hajduskánét várták a mennyország kapujában.

(Szeged.)

Veréb Jankó lovat őriz

Veréb Jankó, kedves ismerősötök, apró kis ember korában, egy szép nyári napon szép lassan mendegélt az utcán. Mint afféle előrelátó gyerek, otthon hagyta a kalapját, mert hát sohse tudja az ember, hogy uccu! nem kell-e versenyt szaladnia

a széllel, s amíg ő előre repül, nem repül-e hátrafelé a kalap — mondom, kalap nélkül mendegélt. Mondanom se kell, hogy mindenféle huncutságon törte a fejét.

Amint ment, mendegélt, egyszerre csak szembejő vele egy ur hófehér paripán.

— Hé, kis öcsém, — szólította meg az idegen ur, — hogy hívják?

— Veréb Jankó a nevem, szolgálatjára, — felelt illedelmesen Jankó.

— Nagyot nőjj, Veréb Jankó! Mondd csak, vigyáznál-e a paripámra, amíg elvégzem a dolgomat a község házában?

— Szívesen, nagysás ur, szívesen, — ajánlkózott Jankó.

— Na, Veréb Jankó, ha jól vigyázol a paripámra, egy hatos üti a markodat.

Egy hatos! Hej, hogy kiderült Jankó pofácskája! Hogy irigylik majd a pajtásai!

Nosza, a naccsás ur nagyhirtelen leszállt a hófehér paripáról s Jankó kezébe nyomta a kantárszárát.

— Nesze, Jankó! De jó szorosan fogd ám! Tüzes az én hófehér paripám.

— Csak bizza rám, naccsás ur, — mondta büszkén Jankó s megragadta a kantárszárát magyarán.

— Ejha! — méltatlankodott a hófehér paripa — hogy meri ez a tacsó megfogni az én kantáram szarát. S még lefelé huzza az én büszke fejemet! No, megállj, te tacsó!

Azzal nagy hirtelen magasra rántotta a fejét s hopp! úgy fölkapta Jankót a földről, hogy csak úgy giling-galangoltak lábacskaí a levegőben.

— Ejha! — nyerített a hófehér paripa, — még most sem eresztet el a kantárom szarát!? Megállj csak!

Kapta-fogta magát a hófehér paripa, nagyhirtelen megragadta Jankót a nadrágjánál fogva.

— Ugy!? — kiáltott Jankó! — Hát ha neked jó, nekem is jó. Még sem érzetem el a kantárszárát. Egy hatos üti ezért a markomat.

Még erősebben belekapaszkodott a kantár szarába s amíg a naccsás ur a község házában időzött, Jankó vigan hinta-palintázott.

No de a legpompásabb mulatságnak is vége szakad egyszer! Ihol jön a naccsás ur, ott áll szépen egy helyben a hófehér paripa, de hol van Jankó?

— Hé, Jankó! Hé! Hol vagy, Jankó?

— Kukuk! Itt vagyok! — kiáltott Jankó!

— Pompás fickó! Nagyszerűen megőrizted hófehér paripám! — nevetett a naccsás ur. — Nesze a hatos!

— Ohó! — mondta Jankó. — Hát a nadrágom? Az én drága nadrágom! Hát az ijedtség!

— Ördögadta fickója, — hümmögött a naccsás ur. — Igaza van. — S egy fényes ezüst koronást nyomott a markába s barackot a feje bub-jára, azzal vidáman elvágatott.

— Naccsás ur! Naccsás ur! — kiabált utána Jankó.

— No, mi az? — fordult vissza a naccsás ur.

— Csak azt akartam mondani, hogy fagarast sem ért a nadrágom! Alászolgája!

Elek nagyapó.

Hortobágyi pusztán ...

— Népdal. —

Hortobágyi pusztán fúj a szél,
Juhász legény búsan utra kél.
Hová lett a nyája? Eladta.
Hová lett a kedve? Elhagyta.

Isten hozzád, pusztá, s pajtások!
Furulyámat már nem halljátok.
Hortobágyi pusztán fúj a szél,
Juhász legény búsan utra kél.

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagypó!

Mint minden nyáron, most is megírom a beszámolót a nyári vakációról. A nyár nagyobb részét itthon töltöttem a strandon, a szünidő utolsó heteit pedig Tenkén.

Szatomról a vonat reggel fél nyolckor indult és fél tizenkettőkor megérkeztünk Nagyváradra. Váradon voltunk délután 5 óráig és azután indulunk tovább autobusszal Tenkére. Az öt óra alatt megtekintettük Nagyvárad nevezetességét. Várad nagyon szép város. Az állomáson felültünk egy villanyosra, amelyik a piacig vitt be. A piacon láttuk a „Sas Passage”-t, ami nem más, mint egy félkör alakú helyiség, ahol üzletek vannak. A szebbnél-szebb kirakatokban legjobban megnyerte a tetszésemet három kávénéike: régidivatu ruhákban kávéztak. Az egyik öntötte a kávé, a másik itta, a harmadik magyarázott és gesztikulált a kezével. Ezt a három figurát kétlőerős gép hajtja.

Megnéztük a templomokat is. Azután a múzeumba mentünk. Itt nagyon sok szép dolog van. Láttuk Bölönyi Sándor könyvtárát, római és görög edényeket, római padozatot, régi menyasszonyi ládát, remekbe készült cipőt, csizmát. De legjobban megragadta a lelkemet Mária Terézia testőrsége. Ezek mind egyforma magasságu, szép szál emberek voltak, egyenruhába, nagyon hasonlítottak egymáshoz. Volt három strucctojás, ezüstbe foglalva, vázáknak elkészítve. Azután következett az a terem, ahol a képek voltak. Ebben a teremben megvolt Deák Ferencnek, a haza bölcsének, Kossuth Lajosnak és Erzsébet királynénak a képe, nagyon szép rációkban. Láttam páncélt és vasinget, amit régen a háboruban hordtak a katonák. Egy gyönyörű üvegfestés egy püspököt ábrázolt.

Háromnegyed ötkor kimentünk az autóbusz állomáshoz és elindultunk Tenkére.

Tenke egy kis város. A legnagyobb nevezetessége a fürdő, amelyet reuma ellen használnak. A fürdő nagyon szép, kis parkírozott hely. Nem messze tőle folyik a Fekete Kőrös, hová gyakran mentünk sétálni. A vize olyan tiszta, hogy láthattuk a kis halakat, ahogy uszkálnak. Próbáltuk is megfogni, de sikertelenül, végül is abba hagytuk.

Négy temploma van, u. m.: a református, katolikus, román és zsidó. Van több iskolája, melyek nem olyan hatalmasak s szépek mint a mieink. A házai csinosak és rendesek. Minden udvarban van szőlőlugas is. Ez nagyon okos gondolat — nálunk vadszőlő van a ház oldalán, — itt Tenkén csemegeszőlő. Ez nemcsak árnyékot ad, hanem finom gyümölcsöt is.

Két szállodája van: a „Hungária” és a „Korona”. A „Hungária”-ban tartják a mozielőadásokat, hol a tenkeiek jól szórakoznak.

A piac mellett van a járásbiróság emeletes épülete, a posta, a csendőrség stb. A főtéren van Ferdinánd király mellszobra.

Van három malma és egy ecetgyára. Az ecet így készül: a hordó a közepén két részre van osztva. A felső részében készítik az ecetágyat, ami nem áll egyébből, mint bikkfaforgácsból, cukorból, citromsóból és szeszből. Egy másik hordóba esővizet öntenek, ebbe tesznek szeszt, ecetet és borsot, ezt nevezik cefrének. A cefrét feltöltik az ecetágyra közben kavargják s a csapot megengedik, ahonnan átfolyik a hordó alsó részébe s onnan edényekbe eresztik a kész ecetet.

Kellemes pár hét után, iskola megkezdése előtti nap érkeztem haza.

Szatomár, 1927. szept. 27.

Kezét csókolja:
Román Titi III. gimn.

Drága Elek nagypó!

Mint a többi hűséges unokái, én is beszámolok a nyári vakációmról. Az én apukám mozdonyvezető és így az utazás nem sokba kerül. A szünidő kezdetén legelőször is apukámmal a mozdonyon tettem egy kirándulást, egész Gyergyóig. Nem tudom, Elek nagypó utazott-e arra felé, én már nagyon sokszor gyönyörködtem a felhőig érő, csodás Kárpátokban, de még ha százszor látnám, sem lennék betelve nézésével. Ez a kirándulás csak 2 napig tartott, de fölért egy heti városi időzéssel, épp ezért keveset ültem a mi szép Vásárhelyünkön. Nemsokára a gyergyói kirándulás után nővéremmel a vonatra ültem és megint megtettem azt az utat, amit pár nappal ezelőtt; csakhogy ezuttal messzibb mentünk. Az utunk egész Marosfőig tartott és este fél 7 órakor megérkeztünk a rendeltetési helyre. Nem először láttam a marosfői vadregényes, fenyőerdőkkel körülvett tájat és mégis úgy megragadott annak szépsége! Lakásunktól egy félórai járásra van a mi kanyargós Marosunk eredete. Másnap, mivel vasárnap volt, elmentünk megnézni. Egész kis jelentéktelen forrás, egy fa törzse alatt ered. Kristálytisza és jéghideg a vize. 10 üveg sört tettünk a Marosba, hogy mire ivásra kerül a sor, jó hideg legyen a sör. Összesen 12-en voltunk kirándulók, 8 felnőtt és én meg három fiúcska. Nagyon sokat játszottunk és futkároztunk uszonna után is. De aztán indulásra kellett gondolni, mert kezdett a levegő lehűlni. Ott ugyanis 7-8 óra után még a legmelegebb nyárban sem lehet kabát nélkül járni. Ezután minden nap tettem egy kirándulást nővéremmel és unokaöcsémekkel. Három héti voltam ott, de aztán mégis elfogott a honvágy és egy szép napon hazajöttem. És most, drága nagypóka, nem foglalom le az idejét csak az én levelem olvasására. Egy másik levelemben a balánbányai kirándulásunkat fogom leírni.

Kezeit csókolja hű unokája
SZENTE BÉLA.

(Marosvásárhely, 1927. november 16.)

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

A feltámadás ünnepén szálljon meleg üdvözlet az én kedves unokáimhoz és unokáim szüleihöz! Ezzel az üdvözlettel kapcsolatban jelzem, hogy husvét után, ha Isten is úgy akarja, székely írók társaságában ellátogatok Székelykeresztúrra, Parajdra, Csikszeredába és Gyergyószentmiklósrá. E városokban tartandó felolvasó estéink célja, hogy nevelési alapot szerezzünk a nemrég elhunyt Sipos Domokos, e nagytehetségű író kis fiának. Kérem unokáim szüleit, hogy az ügyszé méltó lelkeséggel támogassák a mi igyekezetünket. Szintén e célból látogatunk el május havában a következő városokba: Nagyvárad, Nagy-Károly, Szatmár, Nagybánya, Zilah, Szilágysomlyó, Dés.

Fodor Gábor, Arád, Rejtvényeid nagy tömegéből válogatok. — **Király Judit, Brassó.** Rejtvényeid sorra fognak kerülni. — **Mladin Babszi, Borosjenő.** Levelet is, nemcsak megfejtést! — **Kacz Ferike, Szatmár.** Rejtvényed sorra kerül. — **Neumann Magdus, Lazareni.** Irkalapra irtad első leveledet, mert még csak most tanulsz anyukáddal az első elemi s egy vonalon még nem tudsz egyforma betűket írni. Jól van ez így, Magduska! Fő, hogy máris szépek a betűid: látszik, hogy édesanyád a tanítómestered. Hamarosan elkövetkezik annak is az ideje, hogy vonalon írsz, sőt arra az egy vonalra sem lesz szükséged. De a te édes jó anyádra, az ő tanításaira mindig lesz szükséged, ezt ne feledd. Remélem, az előfizetés fejében járó két könyvet (Édesapám falujában és Aladdin csodalámpája) megkaptad. Következő leveledben értesíts erről, egyben közöld velem Lazareni magyar nevét. — **Ridi László és Imre, Seleus.** Feltűnő szép az írásod. Szinte hihetetlen hogy második elemi osztályos írás. A nagynénitől halott rejtvény sorra kerül. Következő leveledben közöld velem Seleus magyar nevét. — **Vitos Sanyi, Gyorok.** Először találkozom a neveddel. Levelet várok, hadd ismerjelek meg közelebbről. — **Brunner Ella, Választ, Kolozsmegeye.** A címedet továbbítottam a kiadóhivatalnak, s remélem megkaptad ezért a jutalomkönyvet is, meg a hiányzó 3. számot is. — **Sz. Nagy Rózsika, Kisjenő.** Örvendek, hogy megkaptad a csokoládét. Remélem, ízlett. És remélem azt is, hogy szorgalmasan írsz nagyapónak. — **Szabó Ilonka és Laci, Kolozsvár.** Oly szép az írásod, oly határozottak a vonásaid, hogy ha nem írod, bizony nem gondolnám, hogy beteg vagy. Hiszem is, hogy már nemcsak heverészel a tavaszi verőfényen, de szaladgálsz is. Igen meghatottak levelednek e sorai: „Mama igen sokat búsul, hogy én beteg vagyok és én már azért is szeretném, hogy meggyógyuljak, hogy a Mama meg a többi kedveseim ne búsuljanak már többé érettem. Azt hiszem, erősen hiszem, hogy meg fogok gyógyulni. Érzem, hogy velem van és segít a jó Isten“. Meg fogsz

gyógyulni, meg, te drága jó gyermek. Bizonyosan meg is gyógyultál, miér ezt az üzenetet olvasod, s jönnek egymásután az ígért levelek. Láci pedig biztatod, hogy írjon is ő is. — **Székely Ágnes, Arad.** Levelet, levelet! — **Szabó Károly, Koronka, Marostordamegye.** Sokszor irtál? Sokszor is kapsz választ akkor, mert én minden levélre válaszolok, csak türelmesen kell várni arra, hogy sorra kerüljenek a válaszok. — **Kiss Pál Nagyvárad.** Örvendek, hogy a nyert könyveket megkaptad s az ígéretednek is, hogy ezután a sok tanulni való mellett szakitasz egy-egy kis időt a levélírára is. — **Szilágyi Misu, Nagyvárad.** Igen sokat kellett tanulnod, mert idegen tanárok előtt kellett vizsgáznod, emiatt nem irtál oly sokáig. Hát csak juttass időt a levélírára is. Mindjárt adok is rá alkalmat. Írd újra a keresztrejtvényedet s a kockákba csak a számokat írd be, magát a megfejtést (az én számomra) külön kell írnod. — **Kuti úr boltja.** A Cimborá 7. számának üzeneteiben egymásután két üzenet van Serester Annának. A második üzenet nem neki szól, de hogy kinek, e pillanatban nem tudom, mert közvetlen hazautazásom előtt irtam e helyreigazítást s hirtelen nem jutott eszembe a vers írójának a neve. Addig is, amíg otthon lesz időm a tél folyamán kapott levelek átvizsgálására kérem a vers szerzőjét, jelentkezzen. Ugyancsak a 7. számban Martonossy György és László levele fölülm elmaradt a főcím: **Beszámoló a nyári vakációról.** — **Sólyom Sárika, Nagyvárad.**

Jucika nénéd helyébe léptél s ezután a te nevédre kéred az újságot. Ugy lesz, Sárika, s a 4. számot is pótolja a kiadóba. Örömmel látom, hogy szeretsz tanulni és szeretted a tanítónénit is. Meglátszik ez értelmes írásodon. — **Káin Irén, Brassó.** Nagy beteg voltál, am'att nem irtál oly sokáig. Szívből örvendek a gyógyulásodnak s szeretettel várom leveleidet. Nyilvánvaló, hogy a posta a hibás, mert az újság pontosan jelen meg s pontosan indítják is Szatmárról. — **Bornemissza Katalin, Pécsujfalu.** Közvetlen hazautazásom előtt vettem észre a tévedést s hirtelenében nem voltam bizonyos abban, hogy te irtad-e a megdicséret verset. Azzal kárpótollak, hogy majd leközlöm a versedet egészen. A Stollwerck-pályázatról lekéstél. Az egész évi előfizetés fejében kapott négy könyvön testvériesen megosztottatok, de természetesen mind a négyet elolvassátok. Igazad van: négy jó barátal többetek van. Örvendek, hogy István őséd is megkezdte a levélírást a te buzdításodra. Remélem, ő is szorgalmas levélíró lesz. — **Hunyadi Hermina és Sándor, Petrosény.** Ha ritkán irtok is, meleg szeretet árad leveletekből. Hogy minden szám örömteljes eseménye gyermekii sziveteknek, ez nekem is nagy öröm. — **Tamáras Viktorka, Fogaras.** Eddig jó szüleid olvasták neked a Cimborát, de most már magad is folyékonyan olvasod. Képzelem az örömedet, s hiszem, hogy még öreg korodban is hálás szíveddel gondolsz szüleidre. Szeretettel látalak unokáim táborában. — **Szentpétery Elemér, Szilágysomlyó.** Valószínű, hogy még a tavasz folyamán utba ejtem Szilágysomlyót. Velem jönnek az én székely író fiaim is, hogy egy kis pénzt szerezzünk a megdicsőült Sipos Domokos kis fiának a nevelési alapjára. A kiadó bácsi pótolja az 1. és 2. számot. — **Szentpétery Endre, Szilágysomlyó.** Tizen voltatok Karácsonyi Ferike szü-

letésnapját üdvözölni, de nem lehetetek ott sokáig a sok tanulnivaló miatt. Bizony, első a tanulás s ebben van részetek bőven. Több, mint a születésnapj izzon-
 náknban. — **Szentpétery Gyuszi, Szilágysomlyó.** Rest voltál, amiatt nem irtál oly régen. Megbocsátom a restséget az őszinteségedért, még inkább, ha ezután szorgalmas leszel. — **Székely Ágnes, Arad.** Ha nem volt neved a megfejtők közt, vagy elveszett a leveled, vagy későn küldted be a megfejtést. — **Petrovay Gabriella, Kolozsvár.** Minden leveledben gyönyörködöm, mert okosan és helyesen írsz. Neked voltaképpen nem azért szükséges a levélírás, hogy ezzel pótolod az iskola kényszerű mulasztásait, de mert otthon tart a betegséged, irással, olvasással s egyéb nemes szórakozással kell betöltened a nap minden óráját. Örvendek, hogy oly nagyon tetszett Tábori Piroska könyve, mert valószínűleg tőle közlök regényt a Nyuszi befejezése után. — **Gerber Lajos, Marosvásárhely.** Négy hugoddal egyetemben szorgalmasan olvassátok a Cimborát s a tanulás és játék mellett jutott idő hosszabb levélírára is. Szóval, igazam van: helyes beosztással mindenre jut idő. A télről pompásan számoltál be. Remélem, így számolsz be majd a nyári vakációról is. Hogy nálunk melegebb idő van, mint nálatok? Március 23-án érkeztem haza s valóságos telet találtam. — **Rácz Ferenc, Bánffyhunad.** Kívánod, hogy szaporodjon az unokák száma. Bizony, szaporodjon, mert akkor nagyobbra nő a Cimbora s még szebb és tartalmasabb lesz. — **Goldzieher György, Arad.** Voltál Kisjennőn, zenekari próbán. Úgy látszik, készül valami. Hogy sok tanulnivalód van, azt tudom, hisz minden unokám azt írja. De azért csak jusson idő levélírára is. — **Pálffy Pista, Maroshévíz.** Azt hitted, hogy Budapestről nem üzenek s lám, üzentem onnan is. Epp úgy dolgoztam én Pesten is, mint itthon. Minden héten utánam küldték a leveleket. Bizony, nagy öröm az nekem, hogy télen a pesti gyermekeim és unokáim közt lehetek: ezért nem adhatok elég hálát a jó Istennek. Ha szeretnél ott lenni egy olyan ünnepélyen, amilyen Debrecenben volt, jertek el Gyergyószentmiklósr: áprilisban oda is elmegy nagyapó s beszélni fog a Sipos Domokos árvájának a javára. A kiadóbácsinál megsürgettem a félévi előfizetésért járó két könyvet meg a múlt évi 36. számban nyert könyvet. Erős a gyanu, hogy a posta a hibás. — **Szabó Lacika, Kolozsvár.** Már most is meg vagyok elégedve a bizonyítványoddal s hiszem, hogy év végére még jobb lesz. — **Pelcz Mancika, Arad.** Anyukád megszerezte neked azt az örömet, hogy olvasója lehetsz a Cimborának s most nincs boldogabb nálad a világon. Nyilván viszonzása ez az öröm annak az örömnak, amelyet te szereztél anyukádnak a jeles bizonyítvánnyal. Írásod helyességében igazán gyönyörködtem s szeretettel várom az ígért levelet. Rejtvényed sorra kerül. — **Puskás Zoltán, Ditró.** Hosszu levelet ígérsz, ha Isten segítségével tavasszal Budapestre mehetsz. Hiszen, ott lesz majd irnivalód, csak jól megnézd, ami szemed elé kerül. — **Rothschild Berci, Arad.** Válaszoltam a levelező lapodra, eddig olvastad is a választ. A kiadóbácsi is eddig bizonnal megküldte a címekért járó könyvet s a 3. számot is.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

SZÓTAGREJTVÉNY.

Beküldte: Gál Zsuzsika.

is ber burg, ma lin don par ham ró.

A szótagok helyesen összerakva öt európai nagyváros nevét adják.

ÓKORI FELIRAT

Beküldte: Nagy Laci

A MIA MASEA
ZTN EKI VAND

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Batani-Mici (Kisbaczon) u. p. Batanii-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares (Petőfi-ucca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimbora előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára nagyedévenként:

Romániában: 100 lei

Csehszlovákiában: 20 csehszlovák korona

Magyarországon: 3 pengő

Jugoszláviában: 50 dinár.

A Cimbora könyv- vásárá

A közeli husvétii ünnepekre raktárunkat ismét kiegészítettük és olcsó árban az alábbi diszkötésű műveket, valamint szép, egyszerűbb kötésű könyveket bocsájítjuk a Cimbora olvasóinak rendelkezésére:

Benedek Elek: Székely Tündérország. Diszkötésben, Mühlbeck K. rajzaival 180 lei.
Gaál Mózes: Achilles haragja, diszkötésben. Mühlbeckrajzokkal diszítve 220 lei.
Gaál Mózes: Hősök regéje. Albumalaku, diszkötéses, vastos kötet. Mühlbeck Károly rajzaival 380 lei.
Kertész Mihály: A csengeri domb. Diszkötésben, képekkel 122 lei.
Herczeg Ferenc: Mesék. Diszkötésben, képekkel 240 lei.
Lovik Károly: A leányvári boszorkány 174 lei.
Tutsek Anna: Hegyek között 104 lei.
Tutsek Anna: Szélvész kisasszony 112 lei.
Cooper: A méh vadász 76 lei.
Cooper: A vadölő 76 lei.

Benedek Elek: Öcsike levelei.
Benedek Elek: Öcsike újabb levelei.
Benedek Elek: Pajkos Peti huncutkodásai.
Benedek Elek: Pajkos Peti újabb huncutkodásai.
Gárdonyi Géza: Zöld erszény.
Gárdonyi Géza: Névető könyv.
Gárdonyi Géza: Mindentudó Gergely bácsi I. könyve.
Gárdonyi Géza: Mindentudó Gergely bácsi II. könyve.
Tutsek Anna: Tréfás Mesék.
Tutsek Anna: Vidám Jankó.
Tutsek Anna: Világjáró Péter kalandjai.
Legszebb mesék.
Sztrókay Kálmán: A kis ezermester.
Kertész Mihály: Senki Tamás története.

Kötetenként 46 lei.

Andersen meséi I., II., III., IV. kötet.
Ali baba és a negyven rabló.
Benedek Elek: Állatok meséinek.
Cooper: A méh vadász.
Cooper: A vadölő.

Defoe: Robinson.
Tutsek Anna: Judith.
Tutsek Anna: Régi emlékek.
Tutsek Anna: Ágnes története.

Kötetenként 60 lei.

Fentiekben felül a több oldalról hozzánk érkezett megkeresésre, ismét árusítjuk a karácsonyi könyvvásárunk alkalmával meghirdetett rendkívül olcsó könyvsorozatot, amelyet időközben sikerült — ha korlátolt példányszámban is — 6 kötetre kiegészíteni:

A husvétii könyvesoport könyvei a következők:

Benedek Elek: Hires erdélyi magyarok.
Balázs Ferenc: Mesefolyam.
Kertész Mihály: Szökés a teknőben.
Benedek Elek: Öcsike könyve.

Szondy György: Börme. (Egy diák lovagrend története.)
Kertész Mihály: Senki Tamás története.
 A hat kötetből álló pompás sorozat ára 156 lei.

Miután a hatodik kötetből csak korlátolt példányszámmal rendelkezünk, csak addig szállíthatjuk, míg a készlet tart. Amennyiben a készlet elfogy, csak öt kötetet szállítunk, s azért mindössze 126 leit kérünk.

A fenti árakban a postaköltség mindenütt befnfoglaltatik. A könyveket az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvétellel szállítjuk; utóbbi esetben azonban az utánvételi díjat külön számítjuk fel. Nagyobb rendelésnél havi részletfizetési kedvezményt is adunk.

A CIMBORA kiadóhivatala.